

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 4 decyzji wykonawczej Komisji C(2013) 4487 wersja ostateczna z dnia 19 lipca 2013 r. zezwalającej na przyznanie w Litwie krajowej pomocy przejściowej w 2013 r. (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”);

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 39 TFUE w związku z art. 40 ust. 2 akapit pierwszy TFUE oraz zasady niedyskryminacji.

Przyjmując art. 1 ust. 4 zaskarżonej decyzji, Komisja naruszyła art. 39 TFUE w związku z art. 40 ust. 2 akapit pierwszy TFUE, ponieważ nie poszanowała celów wspólnej polityki rolnej określonych w TFUE [w szczególności art. 39 ust. 1 lit. b) TFUE] ani kryteriów wspólnej polityki rolnej, a także naruszyła zasadę niedyskryminacji.

2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia rozporządzenia nr 73/2009

Przyjmując art. 1 ust. 4 zaskarżonej decyzji bez podstawy prawnej, Komisja naruszyła rozporządzenie nr 73/2009⁽¹⁾ poprzez nieprawidłowe zastosowanie art. 10a ust. 4 tego rozporządzenia.

3) Zarzut trzeci dotyczący oczywistego błędu w ocenie Komisji.

Przyjmując art. 1 ust. 4 zaskarżonej decyzji, Komisja popełniła błąd w ocenie, gdyż błędnie oszacowała poziomy płatności bezpośrednich w starych i nowych państwach członkowskich w 2012 r. i oparła obliczenie krajowej pomocy przejściowej przyznanej na podstawie takiego błędnego oszacowania.

4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji.

Przyjmując art. 1 ust. 4 zaskarżonej decyzji, Komisja naruszyła zasadę dobrej administracji, gdyż nie zastosowała się do swojego obowiązku użycia za podstawę nowych infor-

macji dostarczonych przez Republikę Litwy odnośnie do poziomów płatności bezpośrednich w państwach członkowskich i nie oszacowała rzeczywistej wysokości płatności bezpośrednich dla gospodarstw litewskich.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1782/2003, Dz.U. L 30, s. 16, ze zmianami.

Skarga wniesiona w dniu 8 października 2013 r. — Al Matri przeciwko Radzie

(Sprawa T-545/13)

(2013/C 359/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Fahed Mohamed Sakher Al Matri (Doha, Katar) (przedstawiciele: M. Lester, Barrister, oraz G. Martin, Solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— Stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej 2013/409/WPZiB⁽¹⁾ oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 735/2013⁽²⁾, w zakresie, w jakim znajdują zastosowanie wobec skarżącego;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że strona pozwana dopuściła się oczywistego błędu w ocenie co do tego, że skarżący spełnia kryteria do znalezienia się w wykazie zawartym w zaskarżonych aktach.

- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa skarżącego do obrony oraz jego prawa do skutecznej ochrony sądowej.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący braku właściwego uzasadnienia.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący nieuzasadnionego i nieproporcjonalnego ograniczenia prawa własności skarżącego oraz jego prawa do prowadzenia działalności gospodarczej.

-
- (¹) Decyzja 2013/409/WPZiB z dnia 30 lipca 2013 r. w sprawie wykonania decyzji 2011/72/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Tunezji (Dz.U. 2013 L 204, s. 52)
- (²) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 735/2013 z dnia 30 lipca 2013 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 101/2011 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Tunezji (Dz.U. 2013 L 204, s. 23)

Skarga wniesiona w dniu 15 października 2013 r. — Oil Turbo Compressor przeciwko Radzie

(Sprawa T-552/13)

(2013/C 359/36)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Oil Turbo Compressor Co. (Private Joint Stock) (Teheran, Iran) (przedstawiciel: adwokat K. Kleinschmidt)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności pkt 48 tabeli B załącznika do rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1245/2011 z dnia 1 grudnia 2011 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 961/2010 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu w zakresie, w jakim dotyczy on skarżącej;
- stwierdzenie nieważności pkt 103 tabeli B załącznika VIII do rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (UE) nr 961/2010 w zakresie, w jakim dotyczy on skarżącej;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi w istocie następujące zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący oczywiście błędnej oceny okoliczności leżących u podstaw decyzji Rady

W ramach zarzutu skarżąca podnosi między innymi, że zaskarżone akty zostały w oczywisty sposób wydane na podstawie błędnych ustaleń i są sprzeczne z wyrokami Sądu: z dnia 26 października 2012 r. w sprawie T-63/12 Oil Turbo Compressor przeciwko Radzie (dotychczas nieopublikowanemu w Zbiorze) i z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie T-404/11 TCMFG przeciwko Radzie (dotychczas nieopublikowanemu w Zbiorze). Skarżąca podnosi, że nie zachodzą żadne okoliczności, które uzasadniałyby i usprawiedliwiłyby w dostatecznym stopniu decyzję pozwaną i związane z nią naruszenie praw podstawowych skarżącej.

- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności stanowiącej jedną z zasad państwa prawa

Zdaniem skarżącej zachodzi naruszenie zasady proporcjonalności, ponieważ objęcie jej zaskarżonymi aktami prawnymi nie pozostaje w żadnym rozumiałym związku z celem tych aktów prawnych polegającym na zapobieżeniu podejmowania działań stwarzających zagrożenie rozprzestrzeniania broni jądrowej, handlowi lub rozwojowi systemów przenoszenia broni jądrowej lub innych systemów broni przez Islamską Republikę Iranu. Ponadto pozwana nie wykazuje, że wykluczenie skarżącej z obrotu gospodarczego z Unią Europejską jest odpowiednie, a w szczególności, że środek ten nie wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia tego celu. Skarżąca podnosi poza tym, że w oczywisty sposób nie wyważono stosunku pomiędzy znacznym naruszeniem praw podstawowych skarżącej i celem rzekomo realizowanym przez pozwaną.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasad państwa prawa

W tym kontekście skarżąca podnosi, że pozwana zaniechała przedstawienia dostatecznych powodów dla objęcia skarżącej zaskarżonymi aktami prawnymi. Pozwana nie wskazuje ani rzekomo ustalonych przez siebie okoliczności, ani dowodów, którymi rzekomo dysponuje. Skarżąca podnosi ponadto, że jako iż nie są jej znane okoliczności ani dowody, które mogłyby uzasadnić zaskarżone akty prawne i pozwana zatrzymuje dla siebie ewentualne informacje, skarżąca jest pozbawiona rzetelnego procesu zgodnego z zasadami państwa prawa. Do dnia dzisiejszego nie został uwzględniony wniosek skarżącej o udzielenie jej wglądu do akt niniejszej sprawy. Skarżąca podnosi ponadto, że mimo wydania ww. wyroków pozwana utrzymuje w mocy zaskarżone akty.